

РЕШЕНИЕ

№ 972

гр. София, 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12584** по описа за **2020** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано по касационна жалба, подадена на Комисията за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество (КПКОНПИ), чрез процесуалния си представител срещу Решение от 03.09.2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 102-ри състав, постановено по нахд № 2144/2020 г., с което е отменено наказателно постановление (НП) №НП-00025/17.01.2020 г., издадено от председателя на КПКОНПИ.

С оспореното НП на С. Ц. Д. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1 000 лева на основание чл. 173, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ) за извършено нарушение по чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ.

В касационната жалба се твърди неправилност на обжалвания съдебен акт, поради постановяването му в нарушение на закона - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Касаторът излага, че изпълнителното деяние в изготвеното наказателно постановление е индивидуализирано конкретно и в достатъчен размер, чрез посочване периода на законоустановения едномесечен срок, в който лицето е следвало да подаде декларация, но поради неговото бездействие, такава не била подадена, като в резултат

се стигнало до нарушаване разпоредбите на ЗПКОНПИ. Моли съда за отмяна на решението на СРС, по съображенията подробно изложени в касационната жалба, а атакуваното НП да бъде потвърдено.

Ответникът С. Ц. Д. не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Прокурорът дава заключение за основателност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

От фактическа страна, въззивният съд приема следното: Лицето С. Ц. Д. заемала длъжност „ главен архитект“ на [община]. Поради изтичане на уговорения срок, кметът на общината със Заповед № 3 от 30.01.2019г. прекратил трудовото правоотношение на Д., считано от 01.02.2019г. С писмо изх. № К-291 от 23.04.2019г. [община] уведомила КПКОНПИ за прекратеното трудово правоотношение. Междувременно на 04.04.2019г. С. Д. подала декларация вх. № Ф-140 от същата дата. При извършена проверка от служители на КПКОНПИ в дирекция „ Публичен регистър“ на получените и вписаните в регистрационните дневници декларации за имущество и интереси на лицата, задължени по закона в едномесечен срок от встъпването им, съответно от освобождаването от длъжност да подават декларации за имущество и интереси по чл. 37, ал.1, т.1-6,9,12-14 от ЗПКОНПИ било установено, че в законоустановения едномесечен срок от датата на освобождаване от длъжност, т.е до 01.03.2019г. С. Д. не е декларирала имуществото си по чл. 37, ал.1, т.1-6 и 9 от ЗПКОНПИ, което нарушавало чл. 38, ал.1, т. 3 от същия закон. За така установеното нарушение бил съставен АУАН № ПР-21 от 29.07.2019г., в който били описани обстоятелствата по проверката, фактическото описание на нарушението и неговата правна квалификация. Въз основа на така съставения АУАН било издадено и НП №НП-00025/17.01.2020 г., издадено от председателя на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, което на Д. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1 000 лв.

Въззивният съд е отменил процесното НП с мотиви, че от страна на наказващият орган неправилно е индивидуализирано изпълнителното деяние на това нарушение в частта относно датата на извършване на същото.

Решението е правилно.

Разпоредбата на чл. чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ вменява в задължение да се подава декларация за имущество и интереси в едномесечен срок от освобождаването на висшата публична длъжност, а разпоредбата на чл. 35, ал. 1, т. 2 от същия закон конкретизира вида на декларацията.

В АУАН и в НП изрично е посочено, че в законоустановения едномесечен срок, считано от освобождаване на Д., изпълняваща длъжността главен архитект на [община], а именно до 01.03.2019г., лицето не е декларирало пред КПКОНПИ имуществото си по чл. 37, ал.1, т.1-6, т.9 от ЗПКОНПИ.

Съдът споделя изводите на СРС, че евентуално нарушение на срока на подаване на декларацията по чл. 35, ал.1, т.3 от ЗПКОНПИ не е извършено на посочената в АУАН и НП дата. Безспорно по делото е, че в случая лицето С. Д. не е спазила срока по чл.

38, ал.1., т. 3 от ЗПКОНПИ. От доказателствата се установява, че същата е освободена от длъжност на 01.02.2019г., като е подала декларацията си за имущество и интереси на 04.04.2019г. Настоящата съдебна инстанция намира, че едва с изтичането на едномесечния срок, в който следва лицето да изпълни законовото си задължение, започва противоправното му бездействие, което продължава до момента, в който контролен орган преустанови това бездействие, или до момента, в който лицето изпълни законовото си задължение. В случая процесното нарушение би било извършено в периода на бездействие от 02.03.2019г. до 03.04.2019г.- времеви период на нарушението по чл. 35, ал.1, вр. с чл. 38, ал.1, т. 3 от ЗПКОНПИ. В този смисъл не се установява, както правилно е заключил в решението си СРС, лицето Д. да е осъществило от обективна и субективна страна нарушение на срока за подаване на декларация за имущество и интереси на посочената дата 01.03.2019г., с което да е осъществила състава на нарушението по чл. 38, ал.1, т. 3 от ЗПКОНПИ.

Като достигна до идентични правни изводи, съдът намира, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, предл първо и второ АПК, вр. С чл. 63 ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София- град, XII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 03.09.2020г., постановено по нахд. №2144/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 102- ри състав.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: